

סוד של מחר

מאת מהחדוקהט קאשקואלי

איור - מהרנוש מאסומיאן

טרם עלתה השמש הילדים הגיעו כבר
לפסגת ההר.

ההר חבש את כובעו הלבן ושקט.
וסטה, אחת הילדות, שאלה "האם
תשאיל לי את הכובע שלך?"
"מה תעשי בו?" שאל ההר.
"אני רוצה ללכת לגן האור. אחבוש את
הכובע שלך כדי שלא יראו אותי."
"ומה תעשי שם?" שאל ההר.
"אלך לחדר הסודות של גן האור כדי
למצוא שם ספר סודות."
אחרי רגע מחשבה ענה ההר "בשני
תנאים. עליך להחזיר את הכובע עוד
לפני שקיעת השמש. שנית, את חייבת
לספר לי אם תגלי סוד."

היא עברה ים ומדבר ובעזרת רוחות הגיעה
לטירה בעלת שבע שערים. בכל שער עמדו
שומרים, אך היא עברה אותם בלי שהרגישו בה.

ההר נתן לו סטה את כובעו, היא
חבשה אותו ונעלמה.

בעזרת מפתח קסמים היא נכנסה לטירה. שם
ראתה גן ובו כוכבים במקום חול בשבילים.
אלפי ציפורים שרו על ענפי העצים ואלפי פלגי
מים זרמו בין שיחי הפרחים. וסטה רצתה
לקטוף כמה ורדים, אך חששה שתאחר.

עמד שם בניין בנוי מלבני שמש וירח. על
הדלת היו שני מקשים, אחד מקש פלאים,
שני מקש שיר. אחרי מחשבה קצרה וסטה
הקישה במקש הפלאים והדלת נפתחה.
על רצפת האולם היו פרושים שטיחים
מצויירים בפרחים, עצים ופירות, ששום עץ
לא יכול היה להניב אותם.

וסטה המשיכה ללכת עד שראתה דלת
נעולה בשבעה מנעולים. היא פתחה אותם
במפתח שלה ונכנסה. ואז הוציאה צעקת
שמחה.

החדר היה מלא ספרים שיכלו להספיק
לכל ילדי הארץ. היא עברה לאורך
המדפים וחיפשה את הספר שבו רצתה.
חיפשה וחיפשה ואז ראתה ספר גדול
מאוד בפינת האולם. על העטיפה ראתה
כותרת "ספר הסודות". כבר בעמוד
הראשון ראתה וסטה מפה שהראתה כיצד
לברוח מאפלה ולהגיע למגדל האור.
העמוד הבא הראה את הדרך מהירח אל
כוכב הנפטון. הלאה היא קראה את סוד
נהר של ונוס.

וסטה המשיכה לדפדף. בדפים אמצעים
כתוב היה על מחלות ודרכי רפואה. ביניהן
גם על מחלת הבערות ודרכי טפול בה.
וסטה לחשה "נהדר. אקח את הספר
אתי."

אך הספר היה כבד מדי כדי שהיא תוכל להרים אותו. היא הביטה דרך החלון. השמש קרבה לשקיעה והיה עליה לחזור. ההר ציפה לכובע שלו לפני שקיעת השמש. וסטה דפדפה מהר בספר ובדף האחרון קראה "המחר שייך לילדים והילד שילמד את הסוד הזה לא יפחד יותר מהחושך."
וסטה נאלצה לעזוב את הספר. היא יצאה מאוכזבת מהטירה, עלתה על הרוח וחזרה.

הילדים ישבו על המדרון וחיכו לה. וסטה
החזירה את הכובע להר.
ההר חייך ושאל "איך הייתה הנסיעה
שלך? מה הבאת אתך?"
"היה שם ספר גדול, גדול אולי כמוך.
רציתי להביא אותו אך היה כבד מדי."
"ומה היה כתוב בספר?" שאל ההר.
וסטה חשבה רגע ואמרה "על העמוד
האחרון היה כתוב שהמחר שייך
לילדים."

הר התרגש. תחילה הוא הוריד את ראשו
ואחר כך הרים אותו ואמר "אכן, העבר
שייך להר, ליבשה ולים. הבא והעתיד
יהיה שייך לילדים."